

Valamit valamiért. Pénzt dobtak
a kalapba, és a fiú engedte, hogy
megsimogassák a púpját. A cirkusz
mögött hallották, hogy a kupolából
képtelenek máshová repülni, mégsem
szaporodnak túl az angyalok, utána
nem mehettek ki a házból. A tetőről
figyelték, ahogy a szomszédban
a forgalmista jelt ad a szekrénynek
az indulásra. Árnyékuk ott volt
az udvarban is, amikor hátramentem
rágyújtani. Mielőtt észrevettem, már
szóltam néhány szót az állatokhoz,
amiket nemsokára elfogyasztunk.

Halasi Zoltán

JÁMBOR ÓHAJ

Elülni félhomályban,
mint ólban a tyukok.
Fütyülni rá, a daimón
belül mit sutyorog.

Elkapni ezt: „*Húsz éves,
és még nem is öreg...*” –
mert szép a csévelt szó is,
de még szebb a törek.

Felelni kérdőjellel,
egy helyben állva menni.
Mint skálavesztett mérleg,
nem tudni, hány a mennyi.

A falban egyre nőni,
mint téglák közt kutacs.
És magamtól meglenni
végül: „Ipiapacs!”

SZEMHUNYÁS

Úgy aludt el az ölemben,
felköltetni nem is mertem:
kiscica volt, én kisgyerek,
legyezőink töklevelek.

Nyúlt a nappal fel az ócska
drótra zölden, mint a sóska;
árnyunk kenyértészta-formán
kelt, dagadt a nyári konyhán.

Hogy vigyáztam, el ne szökjék!
El is telt így – egy öröklét.
Vagy fordítva, észrevétlen
én aludtam? ő volt ébren?

Váltogatjuk nemde egymást:
patak békát, béka meg sást,
szita lepkét, talpat tövis,
pályát vált az állatöv is –

szó a képbe, arcba homlok,
gondoltba a nem gondolt ok,
ez amabba, az emebbe,
terep játszik át szerepbe;

zöldet átad, árnyat elvesz,
old a testtől, köt a helyhez,
ébren alva, szinte mindegy,
melyikünkkel melyikünket. –

Ő álmodja hát, hogy alszom.
Én, hogy macskamód lopakszom.
Velünk meg a semmi játszik,
míg vagyunk, egy szemhunyasnyit.